

gjeringsens Functionatrens Side, idet Ministrene næsten altid ere komne indse, naar man henvendte sig til dem og have taget Hensyn til alle billige Fordringer, forsaavidt de efter Loven have kunnet gjøre det. Af deres underordnede Functionairer er der derimod blevet gjort de meest comisse Indvendinger. De have i den Grad besværliggjort Fjells Udtræden af Foreningen, at man næsten maatte troe, at det var deres Hovedopgave at udfinde Maader, hvorpaa de kunde besværliggjøre det, at en Interessent udtraadte af deres Forening. Jeg skal imidlertid nu iaften ikke oplyse dette, skjøndt jeg her har en Fortegnelse, som jeg kunde oplæse; men for ikke at besværliggjøre Forhandlingen skal jeg opsætte det til 3die Behandling, forsaavidt Nogen skalde gjøre Indsigelse imod, hvad jeg her har fremført. — Den ærede Minister sagde, at han fandt det billigt, at de, som vilde ud af hans Forening, skalde bøde med at betale Stempeluldet, men hvorfor skulle de det, da det jo dog skal være en frivillig Sag at være i Foreningen eller ikke? Det forekommer mig rimeligt, at de skulle bøde, fordi de ville benytte sig af deres Ret, af deres Frihed. — Naar man endelig som Grund for at besværliggjøre Udtrædelsen af en saa stor Forening som denne anfører Hensynet til Creditforholdene, forekommer det mig at være en urigtig Betragtningssaaade at lægge for stor Vægt paa et Moment, hvorpaa Lovgivningen selv ikke har lagt saa stor Vægt, idet den har villet lade det være en aldeles fri Sag, om man overhovedet ville have sin Bygning forsikret eller ikke. — Jeg finder iøvrigt, at der er talt nok om denne Sag, og jeg skal ikke opholde Thinget længere dermed. Man kan jo nu tage sin Beslutning, og Enhver kan domine om, hvorvidt der er noget Rimeligt i at tvinge Fjell til at blibe i en Forening, som har en Repræsentation, der ikke er nogen Repræsentation, da den nemlig ikke er valgt af dem, som ere Medlemmer af Foreningen, uagtet man siger, at det er en reen frivillig Sag, om de vilde være i den eller ikke. Mig forekommer det at være en besynderlig Vanffelighed, der gjøres i saa Henseende. Efter min Mening vilde det være det naturligte, om

man lod Landboerne, ligesaa godt som Kjøbstadbeboerne, vælge Repræsentanter for et Muliggende, der vedkommer dem, og iøvrigt overlod det til Panthaberne og deres Debitorer hver paa sin Side at varetage deres eget Liv, istedetfor at man paa den Maade, som her skeer, vil være Formynder for dem. Dette synes jeg var det Simple og Naturlige, hvorimod det Andet er noget kunstigt, som deels ligger i, at det er Regjeringen, der har Bestyrelsen, og deels i, at det er saa vanffeligt at faae saadanne Forhold indførte, som ere de simple og naturlige, og som finde sig af sig selv, naar Noget, der er reent privat, ogsaa bestyres privat.

Justitsministeren: Det er kun en ganske lille Berigtigelse af, hvad der forekommer mig at være en Misforstaaelse hos det ærede Medlem, der nu satte sig, som jeg vil tillade mig at fremkomme med. Hvis jeg hørte rigtigt, refererede det ærede Medlem mine Ytringer, som om det havde været min Mening, at det var ret og billigt, at Fjell, der vilde træde ud af den almindelige Brandforsikring, skalde bøde til Stempelvæsenet. Dette har jeg ikke sagt og ialfald har det langtfra været min Mening. Jeg har sagt, at de, som vilde nyde godt af den Undtagelse, som jeg havde nær sagt ved en Overseelse er bleven staaende i Lovgivningen, at man, uden at det bliver noteret paa Panteobligationen kan forandre den Deel af Sikkerheden, som ligger i, at Bygningen er forsikret i den almindelige Brandforsikring, saaledes at altsaa vedkommende Shænder behaver af det paagjældende Document ikke faaer det at vide — den Mand, siger jeg, der vil nyde godt af en saa singular Bestemmelse, kan have godt af, netop fordi det her dreier sig om en for den almindelige Credit saa vigtig Sag, at bøde derfor, ikke fordi han vil ud af Brandforsikringen, men fordi han vil nyde godt af en saa singular Bestemmelse og en saadan Undtagelse fra, hvad der gjælder og bør gjælde, naar man vil tage Hensyn til den almindelige Credit.

Ordføreren: Egeoverfor de Betragtninger, som det ærede Medlem for Aarhus